

Tüskék

Éhes disznó makkal álmodik

Legalább olyan távol áll tőlem a közgazdászat, mint Makó Jeruzsálemtől, mégis belebelevasgatók a lapok gazdaságpolitikai rovatába. Töredelmesen be kell vallanom, hogy amennyit az elemzésekhez értek, észre se venném, ha kínaiul írnák őket, mindazonáltal jövőbe vetett hitem kútforrását képezik. A kamatlábak, százalékok, gazdasági mutatók zűrzavarából ugyanis egyre-másra kiviláglik, hogy aggodalomra semmi ok, mert térdig gázolunk már a szebb jövőben, ma holnap azt se tudjuk, hová legyünk jó dolgunkban. A mezőgazdászok meg már egyenesen ott tartanak, ahol az egyszerű számár: mennek a jégre. Mert hogy nem tudnak mit kezdeni a bazi nagy uniós bevételeikkel, na meg a megtermelt zöldséggel. Ezer szerencse, hogy nem vagyunk tengermelléki ország, még képesek lennének vízbe ölni a sok káposztát és sárgarépat. Így csak simán beszántják. A városi panellakó pedig szálanként vásárolja a levesbe valót, nem is beszélve a szociális intézményekről vagy iskolai étkezdékről. Ámde nincs új a nap alatt, előfordult már ilyesmi a történelem folyamán. Igaz, lett is jókora felfordulás belőle, nyögte a fél világ, de hát minket ez a veszély nem fenyeget, hiszen tájainkon minden a legjobb úton halad a földi mennyország megvalósulása felé. A hátralévő pár száz esztendőcskét majd csak átvészeli valahogy! Különösen ha megfelelőképpen sajátítjuk el a magas szinten való koldulás művészetét, hogy elegánsabb kifejezéssel éljek: a pályázatírás tudományát. Prima kis professziót hozott létre a kollektív szükség, tekintve, hogy aki nem mestere a „prodzsektírásnak”, labdába sem rúghat az általános tarhálás ösznépi játékszámában. Eleve megostálódik mind a kéregetők, mind a szakemberek tábora, mivel a nyugdíjkorhatárhoz közeledők döntő többsége nyelvtudás hiányában „szóhoz se jut”. Számos rámenőszaki nak azonban biztosítva a mindennapi fehér ing és kenyér. Reszkes unió, itt vagyunk!

Mindenesetre továbbra is rendületlenül hiszem, hogy valami igazságuk végül is van a gazdasági fellendülésről mesélgető ökonómusoknak, elvégre fizetéselésre számíthat a dolgozó nép. Szép, egységes százalékkulcs szerint. Az más lapratartozik, hogy egyesek egy kiló hús árával gyarapszanak, mások legalább egy kiló kaviárra valóval lesznek előkelőbbek. Kiló ez is, kiló az is, nem igaz?

Hát csak nem tömheti akár-miféle izzadságban güröző muki kaviárral a fejét!? Hová jutna a világ oly korrekten szabott rendje? Mindenkinél tudása és érdemei szerint! Aki elbambáskodta a lehetőséget, hogy a társadalom krémjéhez tartozzék, magára vessen! Egyen élete végéig főtt krumplit! Hacsak azt is be nem szántják a szántóvetők fene jó dolgukban.

Manapság a gazdasági növekedés legbiztosabb jelének az áremelés számít, ezért akkorra kő esett le a szívemről, mint Toldi Miklós malomköve, mikor a zsebbe-nyúlkalós híreket böngészgetve felfedeztem, hogy szaporán igyekszik ám felfelé a naponta használatos energiahordozók ára. „Gázban, vízben, villanyban az orvosság” – mondaná egy mai Tenkes kapitánya, merthogy mire a polgár ki fizeti a havi rezsijét, hát ugyancsak gyomorkímélő életmódra foghatja a családját. Amellett megszabadul a stressztől is, hisz egy percig sem kell törnie a fejét, mit kezdjen a maradék pénzével. Állam bácsi majd gondot visel rá, beépíti az egyre szilárduló (magán)közgazdaságba. Az istenadta nép pedig len karba font kezekkel lesheti a profitot. Ja, kérem, éhes disznó mindig makkal álmodik.

B. Szabó Márta

Pillanatképek – szavakban

Az utolsó „emberhónap” – december – emberséges volt hozzánk. Az első felében kedveskedve, kíméletesen szoktatt bennünket a téli időhöz. 17-én megijesztett a 8-10 centis hóval, majd 21-22-én bekeményített /-10 °C alá süllyedt/ ahőmérséklet. A 23-i 3 cm-es hóréteg lényegében a karácsonyi enyhülést /5-10 °C/ harangozta be. Az ünnepek alatt eltűntek a tél erőteljes nyomai. Egyesek amiatt siránkoztak, hogy nem volt igazi fehér karácsonyunk.

Egyre több a kiskorú bűnöző Szlovákiában, olvassuk napilapunk ugyane számában. Az illetékesek – nincs rá pénz megindoklással – mégis sorra zárják be a szabaddidőközpontokat, ahol minden bizonnyal más irányt szabnának a bűnözésre hajlamos fiatalok fantáziájának. De mit tehetünk, „ha Szlovákiában ez így van”!

Lapozgatom a karácsonyi lapok tévéműsorait. A szinte százszázalékos amerikai filmkínálat borzongást vált ki bennem.

Nem. Nem hiszem, hogy a filmszakma terén az európai és más kontinensek filmesei ennyire elérhetetlenek volna. Vagy a pénz és más hasonló, nem szellemi tényező beszél...

A Hviezdoslav utcai garázs-sortulajdonosa minden bizonynyal a 2005-ös évre halasztják telepük egyik, a bútorraktárral szomszédos förtelmesen gazos zugának gyomtalanítását. Az is lehet, hogy kétévi gyomtalanítási műveletet fognak összevonni. Ez is egyfajta megtakarítási szándék. De miért nem kérték meg a közelben szorgoskodó közmunkásokat, hogy az ő portájukon is csináljanak rendet?

Egy házaspár megy az egyik ipolysági utcán. Mintegy két méteres a köztük levő távolság. Nem kerülhetnek közelebb egymáshoz, mert széles jégborda választja el őket. Valaki megint nem takarította el az akadályt az emberi kapcsolatokban.

/ás/

MEGNYÍLT A KÖNYVTÁR

Az Ipolysági Városi Könyvtár nyitvatartási ideje (Janko Král' u. 52.; tel.: 7410940)

Hétfő	szabadnap	
Kedd		13.00 – 17.00
Szerda	8.30 – 11.30	13.00 – 17.00
Csütörtök	8.30 – 11.30	13.00 – 17.00
Péntek		13.00 – 17.00
Szombat	9.00 – 12.00	

Köszönetnyilvánítás

Köszönjük minden kedves rokonnak, barátunk, munkatársnak, ismerősnek, aki elkísérte utolsó útjára drága halotnunkat,

Ujváry Józsefet,

és virágadományaival igyekezett enyhíteni mély fájdalomunkat.

Külön köszönjük az ipolysági kórház belgyógyászati és intenzív osztálya, a mentőszolgálat és a Hamony mentőszolgálat dolgozóinak áldozatos munkáját.

A gyászoló család.